

ЗДРАВЕЦЪ

ДЕТСКИ ВЕСТИНИКЪ ЗА ЗДРАВЪ ВЪЗПОСТАВКЕ, ПРЕДОПАЗНА МЕДИЦИНА И ЗДРАВЪ ЖИВОТЪ

Получава абонемента 10 лева.
Един брой — 1 лев.
Ва абонемента 20%, востанка.

ИЗДАВА МЕСЕЧНО ПРЕЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪ 10 БРОЯ
Гл. редактор Д-ръ И. СТАНИЧЕВЪ — село, до вятър и детски болниц
Издателство: Д-ръ Станичев
София I, ул. Беракова 10, II ет. Пощ. чек. сметка № 1403. Тел. 2-73-27

Особено в предния част отъ Млад
на не прораб съ. № 30 345
№ 1034 Г отъ Гл. Дир. нар. адр.
въ съ. № 12345, 11, VII, 1937 год.

Къмъ новъ животъ

Изминаха полена-лепа зинити студни дни — за едни пълен съ радост и удоволствие, за други — горчиви, мъчителни, студени и гладни. Слънцето се бори съ мъгли, студове и вятрове, и събужда където новъ животъ тревни, цвятъ и дървета. То се усива вече на новотни и пливачи и дава съвѣти надежди на човѣка.

— Пролѣтъ иде, шъръчъ вробото радостно по стобора.
— Пролѣтъ иде, въздъхва весело зайчето и тупва съ зинити си крачка по земята.

Шърелити се вече завръщатъ по старити пъзда, коничето, кукуръжътъ и мисукаръжътъ се усивають по полнити. Скоро ще цвятъ теменужки и иглика, ще се раззелени гората. И новъ животъ ще бликне по цялата земя, съ нови надежди за здраве и щастие.

Заревчатъ тръгватъ отъ радостъ. Тъ се стигатъ за пролѣтити дни, когато разцвятъла природата ще излъ поднесе сикли дарове — цвятъ, птички, сладце, въздухъ, плодове и здраве, пѣсень и щастие.

Баба Марта все още се сърди на Слънцето, че раничко дошло и стопило бѣлитѣ пренѣни на нейнитѣ брата Сечковци. Тя още е опасна, затова фанелката не бива да се хвърля и палтото да биде в на ржката, до като не ни дойде на гости славния Априлъ.

Приветъ, приветъ на пролѣтъта, която лети съ крилетъ на слънчнитѣ лъчи и носи новъ животъ и нова радостъ на минитѣ дни.

Чичо Здравецъ

Трифонъ Н. Трифоновъ

Запустѣлата кжца

Не съмъ вече малка. Я мота баба отдавна е и между живити. Но азъ няма никога да я забравя, заради нейнитѣ дубави и поучителни приказки които ни разказваше презъ дългити зинни вечери. А какъ خوبшо разказваше! За това не я даваше мира. Шомъ свданиче карай огнището, зпавеле и въ уста ти чакваше да започне. Тя ще порозорво главнитъ въ огнището, ще се позанима, ще се похавши и ще започне. Воничи слушаше притичане дѣтъ. Чма се само пужащо на главнитъ, а по стонитъ трепатъ слабитѣ сикли, които хвърва събитанто отъ огнището. Въ кучина кално стеше зѣмрътъ.

Тамъ вечеръ няма да ни разправя приказка, започна една вечеръ бѣда. Ще ни разправа изъшъ за запусѣлата кжца сѣла село. Бие и чамата, зинитъ а вонича кара отъ селото.

Нее знаеше никога добре тази кжца. Тя бѣше на най-хубавото мѣсто срътъ селото. Иначе голявъ на запусѣлата село. Оградитъ а бѣше разрушено и обрасли съ бурени. Поминвалъ бѣше съборенъ, а въсто про

зоричъ зѣвае душою. Когато ми навлаже отъ тѣмъ зѣбоника, защото юташе ишо, което азъва страхъ. Въ неба се криеше само хукувания и криели. А тѣмъ сѣщо бѣ чамало нѣкога живитъ. И тамъ бѣ горѣло камина, и тамъ сѣ съ вили дѣца. Нивага тамъ живѣлъ добри хладо Божилъ. Той бѣше богаго човѣкъ, знаещи съ своето дароване не само въ селото, но и въ цялата околина. Когато пакнѣхатъ зарѣнитъ въ селото, тамъ пакнѣхатъ подслонъ. Той бѣше шъркъ къмъ беднитъ и милостивъ къмъ нещаститъ. На воничи помагалъ воничи съветвалъ. И се разваля на обочата на воничи. Билъ доволненъ отъ животъ си и благоговѣлъ на Бога, че му далъ дванае сина Благотъ и Петъръ.

Дванае брата по нищо не си приличалъ. Благотъ бѣше трогътъ наго огни и работливъ който волъ. По цялъ дѣнь си черлъ изъ полето, трудѣлъ се, черлъ, сѣлъ, гринѣлъ се за ставате на бѣси си. Срътъ джѣлъ и кѣвъ, срътъ пѣлъ и мразъ, кѣвълъ своето тѣло, а буритъ и гърмотинѣтъ на

Усмѣхни се, Марто!

Усмѣхни се, Марто,
не бѣди съдѣлото
нико като дѣни
дѣто, мразѣнто!

Стѣга си мѣнѣва
съ зинитѣ въ полето,
погледъ мѣнѣва
съ погледъ чѣстъ и свѣтълъ.

Стѣга въ равнѣвитѣ
трупѣ прѣси бѣли,
журѣтъ си — конѣтъ
вечъ сѣ полудѣтъ . . .

Пунатъ лѣновѣтъ,
сѣвѣтѣ пламинѣтъ,
Маргаритѣ сабѣ
зѣсѣ въ лѣновѣтъ.

Усмѣхни се, Марто,
стѣга сана вѣждѣ!
пролѣтъ дѣловѣто
зѣлъ сѣтъа погарѣда . . .

Весѣ Паспалева

Хвърлетѣ зинни ескимоси

Хвърлетѣ зинни ескимоси,
ази здравъ, весели дѣи,
погнѣйте въ полето бѣси,
дѣтъ гѣлъ лазурни небеси!

Дѣсѣ мене азѣтъ да играе
на въздухъ, топѣлъ, сѣмѣлъ и
отавана пролѣтъта дошла е
и Слънчо сѣвѣтъ пѣвъ лѣсѣтъ.

Кѣси въ вѣтрѣтъ да лѣтъ,
плетѣтъ ви да румѣтъ,
койтъ както зѣблатѣ арѣ,
дорѣ на клонѣ се любае.

Ана Гавардова

Пролѣтни гости

Кой прѣлѣтъ бързо тукъ?
Кой дойде отъ топлѣтъ гѣтъ?

Койли трава трѣкъ, трѣкъ трѣкъ,
и ти казѣлъ: „Дѣй конѣкъ“!

Я ела ти скоро вѣтъ,
— истина е, не е сѣтъ!

Лътъ ти носъ радѣстѣ,
къ настѣва пролѣтъта!

— Мамо, зинах ли я вѣтъ,
знакъ, че туй не е сѣтъ.

Вижъ го, лѣвѣница ни шѣръкъ
пѣвъ въ клѣноа носъ стрѣкъ!

— Шѣрѣло, прѣтелѣ, драгъ,
добре дошѣлъ у насъ пѣвъ!

Радна Станимирова.

лини духу му. Обѣчалъ той хората и никому не казвалъ лѣта дѣни. Живѣтъ му бѣше тѣтъ чѣстъ и трѣветъ, нѣкога по-малкъ братъ бѣше бунѣтъ, спрѣзѣлъ, и въпрѣдѣлъ. Не обѣчалъ полето, бѣталъ отъ сѣнцето, а трупѣ го лѣвѣлъ. Не помагалъ въ нищо на брата си. По цялъ дѣнь се въртѣлъ изъ кѣши или прѣварѣлъ въ крѣватѣта. Тамъ се събрѣлъ съ нещѣстѣтъ лѣвѣни. И още зѣрѣе малкъ, трѣгнѣлъ по най-лошѣтъ пакнѣта — лѣвѣнѣнто, лѣвѣнѣнто и невѣнѣнтѣта кѣмъ хората.

Дѣло Божилъ далъ вѣлѣтъ мѣстѣта на своитѣ години. Той вѣмѣлъ, че Петъръ е трѣгнѣлъ по лошъ пѣтъ, но бѣло вече кѣсно да го върне отъ него. Той вече не слушалъ неговитѣ съветѣ, а да му се кара не можѣлъ.

Дѣло Божилъ бромѣлъ дѣнтъ които го отхѣлѣвалъ отъ грѣба. Душата му се жѣсѣла, че синѣтъ му сѣра въ сѣра. А той искалъ нечѣстѣтъ синова да бѣдѣтъ горѣ да бѣдѣтъ сонѣтъ за прѣмѣтъ.

Минали години следъ смѣртѣта на лѣво Божилъ. Благотъ свѣдѣлъ воничѣ, прѣгнѣвалъ рѣка за милѣнѣнто, по никои вече не му давалъ.

своа разгѣленъ животъ. Братъ му работѣлъ, а той прѣсѣлъ и вѣсѣни дѣнь ставалъ все по-лошъ. Не разѣмѣлъ вече добра дѣмѣ съ братъ си, а все се каралъ, ругѣлъ го, пѣдѣлъ го отъ кѣждѣта и имѣта на бѣша си. Благотъ вѣмѣлъ, и трѣгнѣлъ, но най-послѣ чѣштѣта прѣвѣла. Той макаръ рѣка на воничо, взѣмѣ си кѣлѣва и трѣгнѣла по ширѣноа сѣвѣтъ да тѣрѣ прѣвѣнтѣта си.

Минали години. Хорѣтъ забравѣли за Благотъ. Но неговитѣ души се обѣлѣли. Голѣнитъ му бѣшѣни нѣни една по една се прѣмѣнѣли презъ вѣратѣта на рѣчнатѣта и се стопнѣли. А доврѣтъ на голѣнтѣта кжца срътъ селото обраслѣ съ бурени. Когато Петъръ свѣдѣлъ воничѣ, прѣгнѣвалъ рѣка за милѣнѣнто, по никои вече не му давалъ.

Тогѣтъ той пулѣша селото и

трѣгнѣла по пакнѣштѣта да проси за парѣ лѣтъ. А гурбѣгичи вѣмѣли предъ години Благотъ въ едно далѣчѣно село. Той бѣше все гѣтъ добаръ. Трудѣлъ се и забѣгѣлъ. Най-голѣнтѣта кжца срътъ селото бѣше неговѣта. Живѣлъ си шѣстѣво съ семейството, а за бѣшѣни си домъ не искалъ и да си споничи. Далъ само нѣколко изѣлѣни да лѣдѣтъ на брата му. Тѣлъ запустѣла кжцѣтъ срътъ селото. И дѣнѣтъ ти пакнѣта, че презъ вѣратѣта на рѣчнатѣта може да мине шѣло съвѣтѣно и кжца, и нѣни и Бѣгѣство. Баба бѣше свѣрѣшила своа рѣзѣлъ, но нѣни не сѣмѣла да прѣмѣнѣтъ, свѣдѣлъ се струкуване да не прилѣчѣне по нѣшо на милѣно брата.

Кукурѣкъ е цѣмѣлъ.